

Sygn. akt VII U 592/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 stycznia 2018 r. w Warszawie

sprawy Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 kwietnia 2017 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lutego 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przeliczył Z. B. emeryturę od dnia 1 stycznia 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. od 2003 do 2012 r. oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 91,51%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (91,51%) przez kwotę bazową 3.408,62 zł dała kwotę w wysokości 3.119,23 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 18 dni oraz okresy nieskładkowe ograniczone do 1/3 okresów składkowych w wymiarze 8 lat, 10 miesięcy i 6 dni. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $[(24\% \times 3.408,62 \text{ zł} = 818,07 \text{ zł}, (318 \times 1,3\%)/12 \times 3.119,23 \text{ zł} = 1.074,57 \text{ zł}, (106 \times 0,7\%)/12 \times 3.119,23 \text{ zł} = 192,77 \text{ zł}]$, co dało kwotę świadczenia w wysokości 2.085,41 zł (decyzja z dnia 7 lutego 2017 r., znak: (...), k. 72-73, tom V a.r.).

W dniu 9 marca 2017 r. Z. B. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wyrównanie pobieranego przez nią świadczenia emerytalnego za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. Uzasadniając swe stanowisko ubezpieczona wskazała, że do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął dochody uzyskiwane przez nią w okresie dziesięciolecia mniej korzystnym, aniżeli w okresie od 2003 do 2012 r. Wskazała, że składając wniosek o świadczenie w 2012 r. wraz z dokumentacją potwierdzającą przebyte przez nią okresy zatrudnienia, organ rentowy nie poinformował jej o konieczności złożenia dodatkowo druku Rp-7 za okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 29 czerwca 2012 r. Z tego też względu emerytura ustalona w decyzji z dnia 7 lutego 2017 r. jest świadczeniem mniej korzystnym, od świadczenia, które powinno zostać

ustalone z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej, obejmującej wskazany powyżej okres czasu (pismo z dnia 9 marca 2017 r. k. 74 a.s.).

W rozpoznaniu powyższego wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r. poinformował ubezpieczoną o tym, że zgodnie z art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy zaznaczył, że ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury w dniu 24 stycznia 2017 r., w związku, z czym została wydana decyzja z dnia 7 lutego 2017 r., wyrównująca świadczenie emerytalne od dnia 1 stycznia 2017 r. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw do wyrównania świadczenia za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. (pismo z dnia 19 kwietnia 2017 r. k. 75, tom V a.r.).

Odwołanie od ww. pisma złożyła w dniu 15 maja 2017 r. ubezpieczona **Z. B.**, wnosząc o przyznanie na jej rzecz prawa do wyrównania świadczenia emerytalnego za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. Ubezpieczona wskazała, że organ rentowy obliczając wysokość przysługującej jej emerytury pominął zaświadczenie potwierdzające uzyskiwany przez nią przychód za 2011 r. wraz z dodatkowym wynagrodzeniem za ubiegły rok. W tym zakresie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wziął pod uwagę wniosku o przeliczenie emerytury oraz świadectwa pracy dostarczonego w dniu 2 lipca 2012 r., a otrzymanego przez nią niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 29 czerwca 2012 r. Ponadto stwierdziła, że do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął 20 lat kalendarzowych, począwszy od 1974 r. do 1998 r., czyli uwzględnił okres mniej korzystny pomimo tego, że w 2012 r. legitymowała się już ona okresem przepracowanych 10 lat kalendarzowych (2003-2012), których uwzględnienie spowodowałoby podwyższenie wskaźnika podstawy wymiaru emerytury z 71,41% do 91,51%. Dodała przy tym, że składając wniosek o świadczenie w 2012 r. wraz z dokumentacją potwierdzającą przebyte przez nią okresy zatrudnienia, organ rentowy nie poinformował jej o konieczności złożenia dodatkowo druku Rp-7 za okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 29 czerwca 2012 r. Z tego też względu świadczenie podlegało wyrównaniu wyłącznie za okres styczeń-luty 2017 r., tj. za okres przypadający po dostarczeniu przez nią ww. dokumentu. Na tej podstawie ubezpieczona zwróciła się o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wyrównanie różnicy powstałej pomiędzy emeryturą liczoną od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. według wskaźnika mniej korzystnego, a emeryturą należną, liczoną według wskaźnika bardziej korzystnego. W konkluzji odwołania ubezpieczona podkreśliła także, że na skutek pobierania przez okres 4 lat świadczenia zaniżonego poniosła stratę finansową, stanowiącą wynik zaniedbania ze strony organu rentowego (odwołanie z dnia 15 maja 2017 r. k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 maja 2017 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c. w związku z art. 477⁹ § 1 k.p.c., który stanowi, że odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Ponadto odwołanie stosownie do treści art. 477¹⁰ § 1 k.p.c., powinno zawierać oznaczenie zaskarżonej decyzji, określenie i zwięzłe uzasadnienie zarzutów i wniosków oraz podpis ubezpieczonego.

W treści odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona złożyła odwołanie od decyzji z dnia 19 kwietnia 2017 r. wydanej w przedmiocie braku podstaw do wyrównania emerytury za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że pismo z dnia 19 kwietnia 2017 r. nie jest jednak decyzją, a odpowiedzią organu rentowego na pismo ubezpieczonej z dnia 9 marca 2017 r. W świetle powyższego, nie jest zatem możliwe ustalenie, czy Z. B. odwołuje się od konkretnej, czy nawet jakiegokolwiek decyzji organu rentowego. Następnie w piśmie procesowym z dnia 5 września 2017 r. organ rentowy dodał, że wyrównanie wypłaty świadczenia ubezpieczonej nastąpiło zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Powyższa data nie budzi zatem wątpliwości. Jednocześnie zgodnie z art. 116 ust. 5 powołanej ustawy do wniosku w sprawie przyznania świadczenia powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego

do spraw zabezpieczenia społecznego. Oznacza to, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na ubezpieczonym. Przy czym zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba, że przepisy ustawy przewidują wszczęcie tego postępowania z urzędu. Organ rentowy zauważył, że zarzut wnioskodawczyni o braku informacji ze strony organu rentowego o konieczności dostarczenia druku Rp-7 nie znajduje uzasadnienia w rozpoznawanej sprawie, albowiem jak wynika z dokumentacji załączonej do akt rentowych, ubezpieczona posiadała wiedzę odnośnie tego jakie dokumenty należy złożyć celem przeliczenia wysokości świadczenia, gdyż wcześniej robiła to wielokrotnie. Na tej podstawie organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do wyrównania świadczenia emerytalnego za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 22 maja 2017 r. k. 17, pismo procesowe z dnia 5 września 2017 r. k. 32 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona Z. B. urodziła się w dniu (...) Decyzją z dnia 11 stycznia 2011 r., znak:(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał wnioskodawczyni prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 16 listopada 2010 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy wyliczył wysokość emerytury ubezpieczonej na podstawie art. 26 wskazując, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. W przypadku ubezpieczonej kwota składki zaewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 69.326,73 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 260.696,37 zł, natomiast średnie dalsze trwanie życia wyniosło 247,50 miesięcy. Wyliczona kwota emerytury wyniosła zatem 1.333,43 zł tj. $(69.326,73 \text{ zł} + 260.696,37 \text{ zł}) / 247,50 = 1.333,43 \text{ zł}$ (decyzja z dnia 11 stycznia 2011 r., znak: (...) k. 13-15, tom V a.r.).

W dniu 24 stycznia 2017 r. ubezpieczona Z. B. złożyła w organie rentowym dokumenty RP-7 potwierdzające, że w okresach od dnia 1 września 2003 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. oraz od dnia 2 września 2011 r. do dnia 29 czerwca 2012 r. była zatrudniona w Zespole Szkół (...) z siedzibą w W. na stanowisku nauczyciela w wymiarze czasu pracy wynoszącym odpowiednio 18/18 etatu oraz 16,62/18 etatu. W treści ww. zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu zostało wskazane, że z tytułu powyższego zatrudnienia ubezpieczona w okresie od dnia 1 września 2003 r. do dnia 31 sierpnia 2011 r. osiągnęła dochód w łącznej wysokości 27.756,82 zł, natomiast w okresie od dnia 2 września 2011 r. do dnia 29 czerwca 2012 r. osiągnęła dochód w łącznej wysokości 31.724,21 zł. W związku z powyższym, ubezpieczona zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o przeliczenie przysługującego jej świadczenia emerytalnego w oparciu o nowo przedłożoną dokumentację (wniosek z dnia 24 stycznia 2017 r. k. 68, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 69-70, tom V a.r.).

Na tej podstawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 7 lutego 2017 r., znak:(...) przeliczył Z. B. emeryturę od dnia 1 stycznia 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. od 2003 r. do 2012 r. oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 91,51%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (91,51%) przez kwotę bazową 3.408,62 zł dała kwotę w wysokości 3.119,23 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 18 dni oraz okresy nieskładkowe ograniczone do 1/3 okresów składkowych w wymiarze 8 lat, 10 miesięcy i 6 dni. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $[(24\% \times 3.408,62 \text{ zł} = 818,07 \text{ zł}, (318 \times 1,3\%)/12 \times 3.119,23 \text{ zł} = 1.074,57 \text{ zł}, (106 \times 0,7\%)/12 \times 3.119,23 \text{ zł} = 192,77 \text{ zł}]$, co dało kwotę świadczenia w wysokości 2.085,41 zł (decyzja z dnia 7 lutego 2017 r., znak: (...), k. 72-73, tom V a.r.).

W dniu 9 marca 2017 r. Z. B. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wyrównanie pobieranego przez nią świadczenia emerytalnego za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. W rozpoznaniu powyższego wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. pismem z dnia 19 kwietnia 2017

r. poinformował ubezpieczoną o tym, że zgodnie z art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy zaznaczył, że ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury w dniu 24 stycznia 2017 r., w związku, z czym została wydana decyzja z dnia 7 lutego 2017 r., wyrównująca świadczenie emerytalne od dnia 1 stycznia 2017 r. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw do wyrównania świadczenia za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. (pismo z dnia 9 marca 2017 r. k. 74, pismo z dnia 19 kwietnia 2017 r. k. 75, tom V a.r.).

W dniu 15 maja 2017 r. ubezpieczona złożyła odwołanie od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 19 kwietnia 2017 r., inicjując tym samym postępowanie w niniejszej sprawie (odwołanie z dnia 15 maja 2017 r. k. 2 a.s.).

Na rozprawie w dniu 4 stycznia 2018 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe, nie zgłaszając przy tym żadnych nowych wniosków dowodowych (protokół rozprawy z dnia 4 stycznia 2018 r. k. 53-54 a.s.).

Ustalenia stanu faktycznego, Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o akta emerytalno-rentowe odwołującej, jak również dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 19 kwietnia 2017 r., znak: (...) jest bezzasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Stosownie zaś do treści art. 25 ust. 1 powołanej ustawy, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 26, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1). Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4). Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 01 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego (ust.5).

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku wnioskodawczyni, Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił wysokość przysługującej jej emerytury. Zasadnie bowiem wskazał organ rentowy, że warunki uzyskiwania prawa oraz ustalania wysokości emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. regulują przepisy art. 24-26 oraz art. 183 ustawy emerytalnej. Osoby urodzone po 1948 r. – z chwilą osiągnięcia tego wieku, uzyskują prawo do emerytury ustalonej w myśl zreformowanych zasad, która wypłacana jest w systemie tzw. zdefiniowanej składki. Oznacza to, że wysokość świadczenia została uzależniona od sumy zewidencjonowanych składek na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Jak trafnie wskazał organ rentowy, czynnikami wpływającymi na wysokość świadczenia są: kwota należnych (waloryzowanych) składek z całego okresu ubezpieczenia, która zależy od wysokości osiągniętych zarobków z czasu aktywności zawodowej, długość tego okresu i przerwy w ubezpieczeniu. Zwaloryzowane składki

i zwaloryzowany kapitał początkowy dla ubezpieczonych, którzy pracowali przed dniem 01 stycznia 1999 r., w momencie przejścia na emeryturę zostają podzielone przez średnie dalsze trwanie życia ustalone wspólnie dla kobiet i mężczyzn, liczone w miesiącach, ogłaszane corocznie do dnia 31 marca przez Prezesa GUS dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego.

Odnosząc się natomiast do podnoszonej przez skarżącą okoliczności, dotyczącej okresu, za jaki organ rentowy powinien przyznać na jej rzecz prawo do wyrównania świadczenia emerytalnego to wskazać należy, że jak wynika z analizy akt rentowych, ubezpieczona Z. B. dopiero w dniu 24 stycznia 2017 r. złożyła w organie rentowym dokumenty RP-7 potwierdzające okres jej zatrudnienia od dnia 1 września 2003 r. do dnia 29 czerwca 2012 r. wnosząc jednocześnie o przeliczenie pobieranego przez nią świadczenia w oparciu o przedłożoną dokumentację. Wobec powyższego organ rentowy nie miał podstaw do przyznania ubezpieczonej prawa do wyrównania świadczenia emerytalnego za okres wsteczny, tj. od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. Tym samym w kwestii daty przeliczenia świadczenia emerytalnego organ rentowy nie popełnił żadnego błędu, który w razie ponownego ustalenia prawa do tego świadczenia mógłby skutkować zastosowaniem możliwości przyznania świadczenia za okres wsteczny na podstawie art. 133 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wskazać bowiem należy, że generalną zasadą prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych jest to, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego poczynając od dnia powstania prawa do emerytury lub renty, tj. spełnienia ustawowych warunków, lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Z kolei w myśl art. 116 powołanej ustawy postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Mając na uwadze powyższe ustalenia i uregulowania stwierdzić należy, że brak jest zatem podstaw do przyznania ubezpieczonej zwiększenia emerytury wcześniej niż od dnia 1 stycznia 2017 r. (miesiąca złożenia udokumentowanego wniosku o przeliczenie świadczenia). Wskazane wyżej przepisy ustawy emerytalnej jako datę wypłaty świadczenia, a w tym przypadku zwiększonego świadczenia, wskazują datę powstania prawa, z zastrzeżeniem, że nie może to być data wcześniejsza od miesiąca złożenia wniosku wykazującego uprawnienie do świadczenia. Jednocześnie przyczyny, dla których przedmiotowy wniosek wpłynął do organu rentowego w określonej dacie pozostają bez wpływu na datę przyznania świadczenia.

Podkreślić również należy, że żaden przepis prawa nie obliguje organu rentowego do informowania ubezpieczonych o przysługujących im uprawnieniach do pobierania świadczeń z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych. Potwierdzenie powyższego wniosku odnaleźć można w uzasadnieniu do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 stycznia 2004 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III AUa 2877/02, w którym wskazane zostało, że organ rentowy nie jest zobowiązany do każdorazowego informowania potencjalnego świadczeniobiorcy o wszystkich wynikających z obowiązujących przepisów prawa możliwościach przyznawania świadczeń, a jedynie tych, do których potencjalne prawo wynika z charakteru wnioskowanego świadczenia, czy też innych ujawnionych w momencie składania wniosku okoliczności faktycznych i prawnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma przy tym obowiązku prawnego ani rzeczywistych możliwości indywidualnego informowania wszystkich zainteresowanych o przysługujących im ewentualnych uprawnieniach ani o zmianie uprawnień wynikających z publicznych przepisów ubezpieczeniowych, jak również o konieczności złożenia konkretnych dokumentów w celu nabycia uprawnień do świadczeń emerytalno-rentowych, bądź zwiększenia ich wysokości. W związku z powyższym, w niniejszej sprawie, to ubezpieczona miała obowiązek przedłożenia dokumentów, które umożliwiłyby organowi rentowemu prawidłowe obliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem najkorzystniejszych okresów zatrudnienia. Po wniesieniu odwołania postępowanie przed sądem toczy się w trybie procesu, a organ i osoba odwołująca się od decyzji są równorzędnymi stronami. Istotne jest przy tym jednak to, że to na stronie odwołującej spoczywa ciężar dowodzenia swoich racji i zarzutów wobec zaskarżonej decyzji. To ona musi wykazać, że ta decyzja jest wadliwa i przedstawić ewentualne dowody mające uzasadniać te zarzuty. W wyroku z dnia 9 maja 2012 r. (III AUa 1733/11) Sąd Apelacyjny w Gdańsku stwierdził, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zastosowanie znajduje ogólna zasada postępowania cywilnego, wynikająca z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Brak inicjatywy dowodowej ze strony odwołującej może skutkować przegraniem procesu. Tym bardziej, że na gruncie postępowań w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, Sąd nie ma obowiązku poszukiwać dokumentów, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia.

Jak już zostało wskazane na wstępie, stosownie do treści art. 129 ust. 1 przywołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Dlatego też moment realizacji powstałego uprawnienia zależy wyłącznie od woli ubezpieczonego. Jednocześnie to na ubezpieczonej spoczywał obowiązek przedłożenia dokumentów, niezbędnych nie tylko do przyznania prawa do świadczenia, ale również mających wpływ na jego wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r. II UKN 297/00). Sąd Okręgowy, rozpoznając niniejszą sprawę, uznał, że ubezpieczona Z. B. nie wywiązała się z tego obowiązku przed dniem 1 stycznia 2017 r. w związku z czym stanowisko organu rentowego odnośnie odmowy przyznania na jej rzecz prawa do wyrównania emerytury za okres wsteczny, tj. od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., Sąd Okręgowy uznał za słuszne i uzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego, na uwzględnienie nie zasługiwał także wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c. w związku z art. 477⁹ § 1 k.p.c. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powoływał się bowiem na fakt, że pismo z dnia 19 kwietnia 2017 r. nie jest decyzją, a odpowiedzią organu rentowego na pismo ubezpieczonej z dnia 9 marca 2017 r. Na tej podstawie uznał, że nie jest możliwe ustalenie, czy Z. B. odwołuje się od konkretnej, czy też od jakiegokolwiek decyzji organu rentowego. Sąd Okręgowy nie podzielił jednak tego stanowiska i uznał, że pismo z dnia 19 kwietnia 2017 r., znak: (...) powinno być potraktowane, jako decyzja administracyjna. Wskazać bowiem należy, że dokument ten nosi cechy decyzji administracyjnej, albowiem zawiera elementy konieczne dla jej bytu, tj. oznaczenie organu wydającego akt, wskazanie adresata aktu, rozstrzygnięcie o istocie sprawy oraz podpis osoby reprezentującej organ administracji. Z kolei forma w jakiej powyższe pismo zostało wydane nie pozbawia go cech opisanego powyżej dokumentu. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji organu rentowego odnośnie tego, że pismo to nie może być traktowane, jako decyzja administracyjna, czego konsekwencją było merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie Z. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 kwietnia 2017 r., znak: (...), jako pozbawione uzasadnionych podstaw prawnych.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)